

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25.01.1999, sp. zn. 4 To 486/98, ECLI:CZ:KSBR:1999:4.TO.486.1998.1

Číslo: 64/1999

Právní věta: II. Pokud se obviněný, jenž je plně způsobilý k právním úkonům, výslovně vzdal práva odporu, nemůže poté podat odpor ani prostřednictvím svého obhájce. V takovém případě obviněným podaný odpor nemá účinky uvedené v § 314g odst. 2 tr. ř. Není-li proti trestnímu příkazu v zákonné lhůtě podán odpor jinou oprávněnou osobou, stane se trestní příkaz pravomocným a vykonatelným. Postup soudu, který v takové věci přesto nařídí hlavní líčení a dokonce vydá rozhodnutí, je v rozporu se zákonem, neboť o podané obžalobě již bylo rozhodnuto pravomocným trestním příkazem. Je-li proti takovému rozhodnutí podán opravný prostředek, je třeba v opravném řízení postupovat podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., popř. podle § 149 odst. 1 tr. ř., tj. napadené rozhodnutí se bez dalšího zruší.

Soud: Krajský soud v Brně

Datum rozhodnutí: 25.01.1999

Spisová značka: 4 To 486/98

Číslo rozhodnutí: 64

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odpor proti trestnímu příkazu

Předpisy: 141/1961 Sb. § 149 odst. 1
§ 314g odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 64

I. Oprávněná osoba se po doručení trestního příkazu může výslovně vzdát práva odporu podle analogie § 250 odst. 1 tr. ř.

II. Pokud se obviněný, jenž je plně způsobilý k právním úkonům, výslovně vzdal práva odporu, nemůže poté podat odpor ani prostřednictvím svého obhájce.

V takovém případě obviněným podaný odpor nemá účinky uvedené v § 314g odst. 2 tr. ř. Není-li proti trestnímu příkazu v zákonné lhůtě podán odpor jinou oprávněnou osobou, stane se trestní příkaz pravomocným a vykonatelným.

Postup soudu, který v takové věci přesto nařídí hlavní líčení a dokonce vydá rozhodnutí, je v rozporu

se zákonem, neboť o podané obžalobě již bylo rozhodnuto pravomocným trestním příkazem. Je-li proti takovému rozhodnutí podán opravný prostředek, je třeba v opravném řízení postupovat podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., popř. podle § 149 odst. 1 tr. ř., tj. napadené rozhodnutí se bez dalšího zruší.

(Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 1999 sp. zn. [4 To 486/98](#))

Krajský soud z podnětu odvolání obžalovaného mladistvého P. D. zrušil v celém rozsahu rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 2. 6. 1998 sp. zn. 8 T 151/97.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 2. 6. 1998 sp. zn. 8 T 151/97 byl mladistvý P. D. uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák., kterého se měl dopustit dne 8. 6. 1996 v B., kdy měl odcizit při návštěvě v bytě poškozeného V. K. ke škodě jmenovaného finanční částku ve výši 18 640 Kč. Mladistvému byl uložen trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Poškozený V. K. byl s nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Stejným rozsudkem byl mladistvý zproštěn podle § 226 písm. c) tr. ř. obžaloby pro skutek, v němž byl spatřován trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., kterého se měl dopustit dne 1. 8. 1996 společně s již odsouzeným M. K., kdy měl odcizit v hotelu A. v B. dámskou kabelku s věcmi a penězi a měl tak způsobit škody ve výši 450 Kč I. B. a ve výši 7350 Kč N. L. Obě jmenované poškozené byly se svými nároky na náhradu škody odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 3 tr. ř.

Proti rozsudku podal včas odvolání mladistvý. Odvolání směřuje do výroku o vině i trestu. Odvolatel namítl, že se žádné trestné činnosti nedopustil, ani mu tato nebyla prokázána žádným z provedených důkazů. Navrhl zrušení napadeného rozsudku s tím, aby byl obžaloby zproštěn.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo (§ 254 odst. 1 tr. ř.), a zjistil, že řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, trpí vadou, kterou nelze odstranit ve veřejném zasedání; proto bylo postupováno podle § 263 odst. 1 písm. b) tr. ř.

Z obsahu spisu je zřejmé, že dne 13. 6. 1997 byl vydán ve věci trestní příkaz v souladu s ustanovením § 314e odst. 4 písm. a) tr. ř. a contr. Tímto trestním příkazem byl mladistvý P. D. uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) tr. zák., kterého se dopustil dne 1. 6. 1996, a trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák., kterého se dopustil dne 8. 6. 1996. Mladistvému byl uložen trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, výkon trestu byl odložen na zkušební dobu jednoho a půl roku. Mladistvému byla uložena povinnost zaplatit společně s již odsouzeným M. K. škodu ve výši 450 Kč poškozené I. B., ve výši 7350 Kč poškozené N. L., přičemž poškozená I. B. byla se zbytkem nároku na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Dále byla mladistvému uložena povinnost zaplatit poškozenému V. K. škodu ve výši 18 640 Kč. Citovaný trestní příkaz byl mladistvému doručen dne 10. 7. 1997. Obhájci mladistvého JUDr. J. V. byla stejná písemnost doručena dne 14. 7. 1997, rovněž tak i Úřadu městské části Brno, oddělení péče o dítě, Městskému státnímu zastupitelství v Brně pak byl trestní příkaz doručen dne 10. 7. 1997. Skutečnost, že zmíněný trestní příkaz byl doručen i rodičům mladistvého, ponechává odvolací soud stranou, neboť za situace, kdy mladistvý byl starší osmnácti let věku, nebyl k takovému postupu zákonný podklad.

Za takto popsaného stavu se mladistvý písemným podáním došlým soudu dne 16. 7. 1997 (datovaným dne 14. 7. 1997) výslovným prohlášením vzdal odporu proti shora uvedenému trestnímu příkazu s jednoznačnou prezentací toho, aby zmíněný trestní příkaz nabyl okamžitě právní moci.

Zmiňované podání je založeno ve spise. Dalším podáním došlým soudu dne 18. 7. 1997 (datováno dne 15. 7. 1998) byl podán odpor proti shora uvedenému trestnímu příkazu. Z obsahu poslední uvedené písemnosti je zřejmé, že šlo o úkon obhájce mladistvého (plná moc obhájce JUDr. J. V. od mladistvého je založena ve spojeném spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 6 T 123/97).

Z toho, co je uvedeno shora, vyplývá, že je nutno vyřešit otázku, zda vzdání se odporu mladistvým bylo učiněno v souladu se zákonem či nikoliv, neboť od vyřešení této otázky se odvíjejí další úvahy ve věci, resp. postupy. V žádném ustanovení trestního řádu není tato problematika upravena, a to narozdíl od úpravy vzdání se odvolání či stížnosti, kteréžto možnosti trestní řád výslovně připouští. Právě však s odkazem na úpravu této možnosti stran opravných prostředků (§ 250 odst. 1 a § 144 odst. 1 tr. ř.), když podaný odpor proti trestnímu příkazu není nic jiného, než opravný prostředek proti tomuto trestnímu příkazu, je odvolací soud toho názoru, že je nutno akceptovat vzdání se odporu proti trestnímu příkazu jako výraz svobodné vůle toho, koho se trestní příkaz týká, resp. toho, kdo byl tímto trestním příkazem odsouzen. Z tohoto pohledu je potom vzdání se odporu mladistvého právně relevantní úkon. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že mladistvému v době tohoto úkonu bylo více než osmnáct let. Vzhledem k věku mladistvého se poněkud změnila i oprávnění jeho obhájce, neboť tato nemohl již vykonávat i proti vůli mladistvého, jak mu to do tohoto okamžiku (dosažení osmnáctého roku věku) dovolovalo ustanovení § 41 odst. 4 tr. ř. Jestliže se tedy mladistvý zákonným způsobem vzdal práva odporu, jak je uvedeno shora, potom následné podání odporu-jeho obhájcem je právně irelevantním úkonem, na který nemůže být reagováno tak, jak naznačuje ustanovení § 341g odst. 2 tr. ř., neboť nebyl v zákonné lhůtě podán proti trestnímu příkazu odpor oprávněnou osobou, protože mladistvý se práva podat odpor naopak výslovně vzdal. Nemohlo proto dojít ke zrušení trestního příkazu, který naopak nabyl právní moci se všemi důsledky z toho plynoucími.

Soud prvního stupně proto nepostupoval správně, když nařídil po podání shora popsaného odporu hlavní líčení a prováděl dokazování a následně rozhodl napadeným rozsudkem, neboť k takovému postupu neměl žádný zákonný podklad. Celému řízení po podání odporu chybí jakýkoliv zákonný podklad, neboť o podané obžalobě (resp. podaných obžalobách, když šlo o spojené věci) bylo pravomocně rozhodnuto trestním příkazem, jak je shora uvedeno. Proto i na napadený rozsudek bylo nutno nahlížet jako na rozhodnutí nezákonné. Právě tato zjištěná vada vedla ke zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Vzhledem k tomu, že ve věci bylo již rozhodnuto pravomocným trestním příkazem, jehož existence není zpochybněna, nečinil odvolací soud z podnětu podaného odvolání, mimo zrušení vadného napadeného rozsudku žádné další rozhodnutí.